

Sygn. akt I CSK 9/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa S. w G.
przeciwko „T.” S.A. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki S. z siedzibą w G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 stycznia 2016 r., którym oddalone zostało w całości powództwo przeciwko „T.” spółce akcyjnej z siedzibą w W. o ochronę dóbr osobistych. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego oraz oceny prawne, w szczególności uznając, że nie doszło ze strony pozwanego do naruszenia art. 23 i art. 24 k.c. oraz art. 10 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy Prawo prasowe. Nieuzasadnione były również zarzuty apelacji odnoszące się do naruszenia przepisów postępowania cywilnego, tj. art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c.

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 43 w związku z art. 23, art. 24 § 1, art. 448 zdanie pierwsze, art. 355 § 1, art. 415, art. 429 i art. 430 k.c. w związku z art. 10 ust. 1 i art. 12 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 37 ustawy Prawo prasowe, przez błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie tych przepisów. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzącego poważne wątpliwości i wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, dotyczącego konkurencyjnych przesłanek wyłączenia odpowiedzialności w przypadku tzw. deliktu prasowego. Według powódki istota problemu dotyczy odmiennego ujęcia przesłanki prawdziwości podnoszonych zarzutów w przypadku obrony interesu społecznego oraz innego ujęcia tej przesłanki w przypadku dochowania szczególnej staranności dziennikarskiej (art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 12 ust. 1 pkt 1 Prawa prasowego).

Jednak problem wywiedziony na potrzeby tej skargi kasacyjnej jest zagadnieniem teoretycznym, mającym wystarczające wyjaśnienie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, także tym najnowszym (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2016 r., I CSK 419/15, nie publ., z dnia 29 listopada 2016 r., I CSK 715/15, nie publ. i z dnia 29 marca 2017 r., I CSK 450/16, nie publ.). Podnoszone rozbieżności orzecznictwa nie zostały wykazane, a twierdzenie o większości poglądów tego orzecznictwa po myśli skarżącego nie została poparta żadnymi wywodami na tle judykatów. Z kolei brak zarzutów procesowych nie daje podstaw do kwestionowania postępowania, prowadzącego do zaskarżonego orzeczenia.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi dyskusję z dokonanymi ustaleniami faktycznymi, a przytoczone cytaty z orzecznictwa mają ogólny charakter i są dość luźno związane z problemem merytorycznym. Z kolei problem „odmiennego ujęcia przesłanki prawdziwości podnoszonych zarzutów...” zdaje się mieć charakter pozorny, sformułowany jedynie na potrzeby skargi kasacyjnej.

Wskazywanie na problem prawny w sytuacji prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy nie uzasadnia wzruszenia wyroku, a zatem nie uprawnia do przyjęcia skargi.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.